помнѧ твѫрдѣ добрѣ, рече Главкъ, чи самь чꙋлъ отъ баща си отодавна, като говореше за єдинъ мѫжъ важенъ (голѣмъ), който є дошелъ въ Ѧтина. Имѧто ми сѧ чини, чи бѣше Павелъ. Баща ми сѧ слꙋчи єдинъ день въ єдно множество народно, което бѣше сѧ собрало на єдно мѣсто высоко, за да чꙋѧтъ когато щеше да говори тоѧ восточній мꙋдрецъ. Мѧтежа и присмиваніето, съ които много пѫти народа имаше обычай да пріемнꙋва проповѣдницыте наши Грецы, тогасъ предъ тогова сичките млъкнаха, тако що нити гласъ, нити шепнꙋваніе не сѧ чꙋеше. И като стоѧше по высоко отъ народа, който бѣше около него; лицето и обхожданіето негово вдꙋхнꙋваше въ человѣцыте смиреніе и почесть, предъ да хване да говори. Тоѧ мꙋдрецъ, какъ то ми каза баща ми, бѣше человѣкъ среденъ на височина, но имаше благородно и важно лице. Дрехите мꙋ бѣха просты. Олъницето, което бѣше близо до западъ, свѣтѣше отъ єдната страна на постоѧнното мꙋ лице, и показꙋваше оутрѫжденіето на єдного человѣка, който бѣше возненавидѣлъ тѧготыте на живота и Климыте*); но очыте мꙋ свѣтѣха, като огань; и кога вдигна раката си да говори, сичкото белелѣніе сѧ видѣше на него, сирѣчь, на єдного человѣка; въ

*) Клима сѧ нарича сѧка страна на землѧта, топла, студена, или средна.